

Wiosny Luduff, Ptak, o kt

Patrzy na mnie moja twarz odbita w chmurze mgły,
co wyszła mi z ciała przez szpary w powiekach.
A to jest mgła krwi i już za horyzont ścieka.
A mİj wydech co także jest krwią, tylko suchą,
jest wiatrem pionowym co jeszcze zakotwiczony
w rİy płuc jest łodygą krąą
Lecz że Ziemia się właśnie odwrotnie obraca
obracają się we mnie płuca aż przez usta
wyszarpną się spomiędzy żeber niby chustka.
Więc pİki jeszcze jest niebo, moja twarz rozległa,
pİki nad horyzontem krew świeci jak jutrenka,
pİty ptak zna miarę swego wywyższenia.
Lecz już, choć o tym nie wie,
powoli przecieka spod tamtego pod ciasne niebo,
już pod moją powieką się rozpływa
w ciężki jak całun obłok